

plantes, etc.^{55 bis} Cf. *L'Argenteria* el famós congost entre el Pallars Sobirà i la Conca de Tremp, on no hi ha hagut mai mines però sí tals roques.

Una altra possibilitat, que no podem descartar, és que *Algendar* vengui de l'àr. *gāndal* 'pedra'. Encara que no sembli mot pertanyent al fons primitiu de l'àrab (no havent-hi una arrel *gndl*, i per l'estructura quadrilítera) era ja antic en àrab: Lane el troba ja en Sibawaih (mort abans de l'a. 809), i en els diccionaris clàssics (Djauharí, Azharí, Firuz.). Potser no fou gaire vivaç en el Magreb, com sigui que Dozy no el documenta en el seu *Supplément*; tanmateix figura en algun diccionari africà autoritzat com Beaussier, i en els nostres *PAlc.* i *RMa.* (trad. «lapis» i amb deriv. *muḡāndal* 'pedregós'). Justament es podria referir al formidable monòlit de l'Algendar de Ferreries, del qual veig una bona foto en el llibre *Menorca*, de J. Leonard i JHernández Mora (Barcelona 1964, núm. 36). Hi hagi o no monòlit en els de Maó, tant se val, car no sols consta que es deia d'una «mass of stone like a man's head» segons l'Azharí (just la forma que ens mostra la foto), sinó també de «any stone» (*Tag al-Arús*) i que sobretot s'usava com a col·lectiu («stones», Azh., Sib.).

L'escrúpol, a part de l'absència en Dozy i en Boqtor, està en els detalls fonètics; la *-l* es podia canviar en *r* per la pronúncia morisca, i l'accent es desplaça sovint en els mots àrabs terminats en *-a* més consonant, però justament, en aquest, *PAlc.* ens mostra que l'àrab granadí no el desplaçava; i que, com hem d'esperar, les *a* s'hi pronunciaven *e*: «piedra: *géndel*, plural *genidel*» (349.12).

ALMADRÀ (Alaró, 9, c-19)

Nom d'una antiga possessió, que com a tal figura encara, amb aquesta grafia, en el Mapa Despuig. Avui el nom només es conserva com a designació del Clot d'Almadrà (on hi havia la vella alqueria) i del Torrent d'Almadrà, un dels més llargs de l'illa, també conegut per T. de s'Estorell i de Rafal Garcés (en el Desp.), que va cap a Lloseta i més enllà a l'Est.

Coromines ja digué que era nom d'origen àrab (sense concretar, *Estudis T. C.*, I, 270). És clar que es referia a l'àr. *maṭran*, mot molt arrelat en l'àrab hispànic i magrebí, que *RMa.* (250) i l'egipci Boqtor vocalitzen *maṭrân*, tots dos amb la traducció 'arquebisbe' (Dozy, *Suppl.*, II, 600); del derivat *maṭrâniya* 'arquebisbat' ve el nom del riu i comarca *Matarranya* (com explica ell, en *E. T.C.*, II, 89, 56, 41).

^{55 bis}. Joan COROMINES i J. MASCARÓ PASSARIUS, *Aproximació...*, «Butlletí de la Societat d'Onomàstica», X (1983), p. 31.